

Jeho vítězství bude její zkázou

ZASLÍBENÁ TEMNOTĚ

LYNDALL CLIPSTONE

FRAGMENT

Zaslíbena temnotě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lyndall Clipstone
Zaslíbena temnotě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZASLÍBENÁ TEMNOTĚ

LYNDALL CLIPSTONE

FRAGMENT

Tichým snůlkům

TENDERLY I AM DEVOURED:

Copyright © 2025 by Lyndall Clipstone

Translation © 2026 by Tereza Demjaničová

Cover image © eNjoy iStyle / Shutterstock.com

Book design by Michelle Gengaro-Kokmen

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7681-2

ISBN e-knihy 978-80-253-7682-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7707-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7708-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

„Když naše duše jsou dostatečně silné, můžeme strhnout závoj a podívat se nahé, hrůzné kráse přímo do tváře; ať bůh zničí nás, pohltí nás, rozmetá naše kosti. Pak nás vyvrhne znovuzrozené.“

Donna Tarttová, *Tajná historie*

KAPITOLA PRVNÍ

Teď

Bílé labutě protínají soumravné nebe, které barvou připomíná potlučené švestky. Když opouští nádraží, letí nade mnou a v tichosti směřují do vnitrozemí jako šipka, která mi značí cestu.

Dnes je mi osmnáct. Jaro jemně ukusuje ze zimy, vzduch je teplý a některé stromy jsou už obsypané drobnými kvítky, zbarvujícími tmavé koruny do růžova.

Dnes mám narozeniny a stejně jako ty labutě mířím domů.

Ale nechci tu být. Ne teď, ne takhle, s pravou rukou od lokte po zápěstí pevně omotanou několika vrstvami obvazů, pod nimiž bolestivě tepe hojící se rána. S popruhem školní tašky zařezávajícím se do ramene a s těžkým kufrem plným narychlo sbalených věcí, které vláčím s sebou.

Vlak z Astery do naší vesnice jezdí jen jednou denně, pomalu se šplhá nocí na sever do Verse. Musela jsem běžet celou cestu až na nástupiště a srdce mi zběsile tlouklo při představě, že zůstanu trčet v noci sama na opuštěném nádraží. Zvládla bych to – strávit noc na nádraží. Stejně jako jsem zvládla nechat za sebou všechny knihy, oblečení a další věci, co se už nevešly do tašky nebo kufru. Zvládla bych cokoli, jen ne vrátit se zpátky na Marchmainskou akademii.

Stále jsem neklidná a uspěchaná navzdory dlouhé noční cestě, kterou jsem prospala s tváří přitisknutou na okénko. Než dojdou na hranici pozemků patřících naší rodině, jsem celá zpocená.

Řada náramků, které jsem si navlékla přes nevzhledné lněné obvazy, zachřestí, když si vyhrnu rukávy kabátu po bratrovi. Uvnitř límce je všitá cedulka se jménem *Henry Arriscane*, jež však bylo přeškrtnuto a ručně – už ne tak úhledně – nahrazeno zkratkou mého jména. *Lark*.

Kdysi, několik generací nazpět, patřily naší rodině pozemky táhnoucí se od nádraží až k moři, ale v době, kdy se sem po svatbě přistěhovala moje matka, zůstal už jen kus lesa a pás pobřeží nad vlnolamem, kde leží náš dům. A samozřejmě solný důl, zdroj naší obživy, kam jen paměť sahá.

Náš les obepíná jednoduchý plot – drát natažený mezi kůly plnými třísek –, v němž je branka zamčená mosazným visacím zámekem. Když mi bylo dvanáct, pomalovala jsem sloupky vrátek mušlemi, pírkami a květinami a brala jsem tohle neumělé ztvárnění pláže jako talisman. Opravdu jsem věřila, že dokud sloupky zdobí tahle malba, nikdo kromě mě a mých bratrů nemůže projít dál.

Připravím si klíč ještě dřív, než dojdou k brance, ale už je odemčená a u sloupku leží položený kámen, aby se nezavřela. Malba časem vybledla, zbývají po ní jen barevné skvrny. Zamračím se a zvednu improvizovanou zarážku. Očividně tam leží už dlouho, protože pod ní je hluboký bahnitý důlek plný brouků, kteří se rozutečou, jakmile jim zmizí střecha nad hlavou.

Bez mého talismanu mi vchod připadá zcela nechráněný a visící nezamčená petlice bezzubá. Zavřu branku a kamenem ji zajistím z druhé strany. Z vlasů si sundám stuhu a použiju ji místo zámku. Rázem jsem v Arriscanském lese a pevně zajištěná vrátka stojí jako bariéra mezi mnou a cestou vedoucí zpět k nádraží a do školy.

Zvedá se vítr. Ostře mě švihá do tváří a cuchá mi rozpuštěné vlasy. Voní jako sůl, jako moře a já roztávám pod jeho dobře známým dotykem.

Vracím se poprvé po čtyřech letech, ale cestu domů bych i po takové době našla se zavřenýma očima.

Kdyby mě nevyhloučili, vrátila bych se až na konci jara. S hotovými zkouškami bych jako čerstvá absolventka Marchmainu přijela oznámit bratrům, že mě vybrali na kurátorský program v městské galerii.

Tenhle obor je exkluzivní – přijímají jen dva absolventy ročně – a zabývá se dílem Ottavia Caedmona. Caedmon se stal mým nejoblíbenějším umělcem hned ve chvíli, kdy jsem poprvé v časopise uviděla jeden z jeho obrazů, na kterém chtoničtí bohové procházejí temně zeleným lesem. Procesí uzavírá Therion, bůh, kterého uctívá naše rodina. Nikdy předtím jsem ho neviděla vyobrazeného a Caedmon ho pomocí šerosvitu zachytil tak, až se mi hrudník sevřel touhou po něčem, co jsem nedokázala pojmenovat.

Když jsem se dozvěděla o tomhle programu, byla jsem odhodlaná to místo získat. Jenže tenhle sen už se mi nesplní.

Směrem k větrem ošlehanému vrcholu útesu stromy řídnu. Les nechávám za sebou a vítr mi do vlasů žene změř okvětních lístků. Dál do vnitrozemí vede dlážděná silnice, ale já jdu po soukromé cestičce, kde za mnou v hlíně zůstávají stopy kožených šněrovacích bot. V dálce už vidím náš dům, vystupující proti zamračené obloze.

Na chvíli zastavím a přitáhnou si Henryho kabát blíž k tělu. Zoufalství na okamžik poleví, ucítím pomíjivou, váhavou a rozhodně nezaslouženou naději. Možná mě slaný vítr a křik labutí očistil, takže až vejdu vchodovými dveřmi, zjistím, že je vše v pořádku.

Avšak když se přiblížím na dohled, zárodek naděje praskne jako mýdlová bublina. Dům vůbec nevypadá tak, jak si ho pamatuju. Zdá se vybledlý a unavený, jako by se jen chtěl schoulit a za zvuku šumění mořských vln usnout bezesným spánkem.

Potřebuje natřít, okapy jsou plné mechu a ze střechy visí břechťan. Podél zdí se táhne houští kustovnice a bílé květy září v nastávající noci jako svíce na oltáři. Předzahrádka zarostla plevem a neudržovanými keři kamélií,

jejichž opadané květy pokrývají zem jako koberec. Našlapuju mezi nimi a dávám při tom pozor na včely opilé nektarem. Na špičkách bot mi ulpívají kousky okvětních lístků.

Všechna okna jsou tmavá, až na jedno vpředu, které je otevřené. Parapet má osázený hořícími svíčkami. Zastrčím si vlasy za uši a vytáhnu si popruh tašky o něco výš. Stisknu rty pokryté zbytky odrolené rtěnky, zírám na vchodové dveře a přemítám, jestli mám zaklepat.

Skrz vzdušné, napolo zatažené závěsy rozeznám bratry uvnitř, vidím jejich neostré obrysy, jako by byli pod vodou. Otevřeným oknem se nesou hlasy. Henry zní chladně, přísně a jeho slova jsou ostrá a plná hněvu: „Ne, takhle domluva nezněla.“

„Promiňte,“ odpoví plochým a nezúčastněným tónem bez náznaku lítosti někdo, koho nepoznávám. „O žádnou domluvu nešlo. Tohle není vyjednávání.“

Odložím kufr na schody, posunu se blíž k oknu a přes světlo svíček se pokouším nahlédnout dovnitř. Suchá, pokroucená větvíčka kustovnice mi zapraská pod botou. Hlasy utichnou. Uplyne vteřina. Otevrou se dveře. Udělám krok zpět, ale v trní se mi zachytí lem kabátu.

Henry stojí ve dveřích a hned za ním Oberon – můj druhý bratr, prostřední z nás sourozenců. Všichni vypadáme podobně: vlasy a oči barvy medu, olivový podtón pleti, který přes léto pokryjí pihy. Oba jsou o víc než deset let starší než já. Když jsem se narodila, nečekané třetí dítě, byli už téměř dospělí.

Teď ale vypadají neskutečně mladě; Oberon s červenými tvářemi a brýlemi nakřivo posazenými na pihovatém nose, Henry s prokousnutým spodním rtem a hlubokou vráskou značící starosti mezi obočím.

O krok couvne, když si mě celý zamračený všimne. „Lark! Co tady děláš?“

Ohnu se, ale když se snažím vyprostit kabát ze zajetí zlomyslných trnů, píchnu se do prstu. Se syknutím strčím prst do pusy a zapomenu své pečlivě nacvičené vysvětlení. Teď vnímám jen měděnou pachutí krve na jazyku

a do krku se mi derou vzlyky. Vrhnu se Henrymu kolem krku a zabořím mu hlavu do prsou.

Stiskne mi rameno, ale v jeho dotyku cítím varování. Šeptem mi poručí: „Nebreč.“

Najednou si vzpomenu, že nejsme sami – v domě je někdo cizí. Spolknu vzlyk, až se mi zasekne v krku jako ostrý kámen, a vymaním se z Henryho náruče. Zavede mě dovnitř, zatímco Oberon mi vezme kufr.

Zaplaví mě další vlna zmatku. Dům se uvnitř změnil zrovna tak jako zvenku. Podlahy už nekryjí koberce, zmizela i většina nábytku. Dlouhou sametovou pohovku, na které jsme trávili večery za svitu ohně z krbu, nahradila ošoupaná lenoška z otcovy bývalé pracovny. Na zdi nad krbem upozorňuje tmavý čtverec na absenci tapiserie s bílou labutí – symbolem našeho rodu –, která dříve vévodila celé místnosti.

Henry mě rukou na bedrech postrčí dopředu. Všechno se zavlní jako klidná mořská hladina, když začíná příliv. Jemný svit svíček v okně se najednou zdá oslnivě jasný. Několikrát zamrkám. Z rohu někdo vystoupí do středu místnosti.

Blíží se ke mně, proti světlu jen stín, stále neznámý. Když mé oči přivyknou světlu, zůstanu stát jako opařená v šoku z náhlého uvědomění. Předě mnou stojí jako zjevení z nejhlubšího kruhu Kantiklova pekla Alastair Felimath, nejstarší a jediný syn rodiny Felimathů.

„No,“ prohlédne si mě se znuděným úsměvem, „ty ses vůbec nezměnila.“

Tónem hlasu dává jasně najevo, že to nemá být kompliment. Zkřížím ruce na hrudi s bolestivým vědomím toho, jak hlasitě chřestí hromada náramků i jak tlustě mám obvázané předloktí. „Řekla jsem ti, že tě už nikdy nechci vidět.“

S Alastaiem jsme vyrůstali jako sousedi, naše domy byly jediné na téhle osamocené části útesů. Jeho rodině patří veškerá půda mimo naši oploceňnou část – od útesů za naším domem až k severnímu pobřeží, kde moře pokrývá led.

Kdysi jsme bývali přátelé, ale to už je dávno pryč.

Stojí přede mnou, vysoký a hubený, světlo svíček se mu zlatě odráží v tmavých vlnitých vlasech, a je ničivě krásný jako Caedmonův satyr. Jak já ho za to nenávidím.

Alastair se zasměje, ovšem bez náznaku pobavení. „Neboj. Zrovna jsem vysvětloval tvým bratrům, že brzy odjedu. Otec odplul na sever do Gruochu a já se tam s ním mám sejít, jen co se postarám o nějaké... nedořešené záležitosti.“

Významně se podívá na Henryho, jehož ruka na mých bedrech ztuhne a přitáhne si mě blíž k sobě. Skrz zaťaté zuby odvětlí: „Budeme muset v našem rozhovoru pokračovat jindy. Sestra má za sebou dlouhou cestu.“

Alastair bezstarostně pokrčí rameny a z opěrky lenošky zvedne černý vlněný plášť. „Tak tedy zítra. I když naše diskuze je mnohem zajímavější než potupný návrat tvé sestry.“

Povýšeně se na mě podívá a oči mu zasvítí, když se ujistí, že sebou při jeho slovech škubnu a do tváří mi stoupne červeň. Neřekla jsem, proč jsem přijela, ale pod jeho chladným pohledem se cítím úplně odhalená. Jako by viděl přímo do středu mého černého srdce a věděl o mně to nejhorší.

Setřesu Henryho ruku, přejdu na druhou stranu místnosti a otevřu dveře. Poslední sluneční paprsky už zmizely z oblohy a přes pole se blíží tma. Zabodnu pohled do míst, kde cestu od našeho domu značí roztroušené květy.

„Řekli jsme ti, abys šel, Alastaire.“

Beze spěchu si navlékne plášť, kolem krku si omotá pletenou šálu, elegantně přejde zápraží a vykročí do nastávajícího soumraku. Pak se zastaví a otočí se, aby si mě mohl prohlédnout. V očích šedých jako moře za bouřky se mu jedovatě zablýskne. Zašklebí se a posměšně se ukloní.

„Mimochodem... všechno nejlepší, Lacrimoso.“

KAPITOLA DRUHÁ

Teď

Jakmile je Alastair pryč, vytáhne Henry z kapsy pomačkanou krabičku cigaret. Zapálí si a vyfoukne oblak kouře. Zamračeně sraští obočí. „Vysvětlíš nám, proč jsi přijela?“ otáže se.

„Vysvětlíš ty mně, co dělal Alastair Felimath u nás doma?“ vrátím mu otázku. Nechápu, jak ten posměvačný chlapec s chladným pohledem mohl kdy být můj nejlepší přítel. Jsou to už roky od doby, kdy jsme se přestali bavit, od chvíle, kdy mi odhalil, jaký doopravdy je – chladný, arogantní a krutý. Udělala jsem všechno pro to, abych na něj zapomněla, abych na něj nemyslela, abych ho nechala za sebou, jenže po dnešním setkání je všechno zpátky, nesmazatelné jako inkoustová skvrna.

„Lark,“ řekne Henry netrpělivě. „Myslím to vážně.“

Založím si ruce na hrudi a vrátím mu zamračený pohled. Část mě mu chce říct, co se stalo na Marchmainu. Přiznat se. Namísto toho však zatnu zuby a skousnu pravdu. Když ji uvězním a umlčím, třeba najednou nebude skutečná.

Henry s Oberonem mě teď oba pozorují, jejich pohledy mě propalují a zneklidňují. Sesunu popruh z ramene a školní taška dopadne s žuchnutím na zem. „Chci jít k oltáři, než bude moc tma.“

V příbojových jeskyních pod domem má naše rodina oltář pro Theriona, chthonického boha uctívaného v těchto končinách Verse. Vždy, když se po delší době vrátíme domů, zajdeme tam oznámit Therionovi náš návrat a poděkovat mu za jeho přízeň.

Necítím se teď sice zrovna vděčně, ale budu radši kdekoli jinde než v téhle místnosti, kde mě provrtávají zkoumavé pohledy bratrů, a v hlavě se mi stále dokola přehrává hořká vzpomínka na Alastairovo jízlivé rozloučení.

Henry vzdychne a dojde k parapetu pro jednu ze svíček. „No tak pojď.“

Dojde k průchodu vedoucímu do zadní části domu. Oberon krátce zaváhá, ale pak ho s povzdechem následuje. Ploužím se za nimi a sleduju linku, která zůstává ve vzduchu po Henryho cigaretě.

Zatímco procházíme chodbou a kuchyní, všímám si, kolik toho zmizelo. Zdi jsou prázdné, zůstaly jen tmavé skvrny a opuštěné háčky namísto obrazů.

Ta trocha nábytku, která v domě zbyla, není na svém místě. Stolek z horního patra stojí v chodbě, na něm je nezapálená svíčka a vedle ní sklenice krbových zápalek, v kuchyni místo jídelní sestavy z leštěného dřeva stojí odřený stůl z dílny spolu se třemi různými židlemi. V téměř prázdné místnosti se rozléhají naše kroky ozvěnou změněné k nepoznání.

Změny v domě ve mně vyvolávají zlou předtuchu, které se nemůžu zbavit.

Henry vyjde z kuchyně rovnou do zahrady. Je zarostlá stejně jako předzahrádka, v trávníku se proplétají turany se šťavely a i zde kamélie rozprostřely po zemi své popadané květy. Vistárie vinoucí se kolem dřevěného altánu za domem vysílá zkroucené úponky směrem k tmavnoucímu nebi.

Zatáhnu Henryho za rukáv. Otočí se ke mně, špička jeho cigarety září jako žhavý uhlík, svíčka v druhé ruce poblikává. „Co se dělo, když jsem tu nebyla? Proč všechno vypadá... takhle?“

Ukážu na dům a zahradu. Henry si znovu povzdechne, vezme mě kolem ramen a pokračujeme k vlnolamu, který stojí mezi naším domem a mořem.

„Víš,“ začne, „že si máma s tátou půjčili spoustu peněz od Marcuse Felimatha, než umřeli.“

V jeho hlase zní tíha a únava někoho, kdo musí vyprávět příběh, který ani v nejmenším vyprávět nechce. Dokážu přikývnout. Rodiče zemřeli jen pár měsíců po mém nečekaném narození a jejich dluh Alastairově otci v tom sehrál svou roli. Odjeli na ledový sever, kde chtěli najít novou solnou žílu a nabídnout těžební smlouvu. Výnos by víc než stačil na splacení dluhu. Místo toho nečekaná bouře a nebezpečné zamrzlé pobřeží udělaly z Henryho, Oberona a mě sirotky.

Bodne mě bolestí, kdykoli na to pomyslím. Na tu nesmyslnou ztrátu, na to, že pro ně ani nemůžu truchlit, protože si je vůbec nepamatuju. Vnímám jen jejich ozvěnu, jejich absenci a smutek, který se občas objeví v očích mých bratrů.

Nadechnu se, Henryho zmínka o dluhu ve mně opět rozdmýchá hněv. Kdyby nebylo těch peněz, rodiče by mohli být ještě naživu. „Splácíme mu to,“ řeknu neústupně a přeju si, abych těmi slovy přetřela to strašné pouto mezi našimi rodinami.

Bratři se zastaví na vrcholu schodů vedoucích od vlnolamu dolů. Zvedá se příliv, stříbrné vlny se plazí výš a výš po pobřeží. Pozoruju vzorce mořské pěny na jejich vrcholcích. Vodní tříšť k nám přináší sůl a drť z mušlí, které mi ulpívají na řasách. Po návratu na mě většinou první pohled na moře působí jako balzám. Ať se cítím jakkoli, všechn můj strach i smutek se rozplyne, když za domem spatřím zátoku ve tvaru pŕlmesíce.

Ale teď se kolem mě zlá předtucha obtáčí tak těsně, až téměř nemůžu dýchat. Otočím se na Henryho, čekám na jeho odpověď. „Copak jste se tak nedomluvili? Že budete splácet z výnosu z těžby soli?“

Henry bez odezvy pokračuje v chůzi. Oberon mě vezme za ruku a jemně ji stiskne, pobízí mě, ať jdu dál. Sejdeme po schodech a přejdeme po pláži k úpatí útesů, kde voda vymlela velkou krytou jeskyni.

Většina lidí mimo Verse věří v boha Kantikla, jediné všudypřítomné božstvo, které vládne prostoru mezi světy. V Asteře, kde leží Marchmain-ská akademie, jsou kaple zasvěcené Kantiklovi v každé čtvrti. Jejich zvony vyzváněly vždy za rozbřesku a za soumraku a tvořily rámec mého dne, když jsem ještě žila na akademii. Posvátné ticho uvnitř kaplí mi připomínalo uměleckou galerii, všichni se tam vždy pohybovali s důstojností a klid narušoval nanejvýš tichý šepot.

Zato ve Verse je bohů jako ve zvěřinci, každá oblast má svého vlastního. V téhle izolované části pobřeží uctíváme Theriona, občas zobrazovaného jako labuť. To je také důvod, proč si ji předci Arriscanů vybrali jako svůj symbol. Therion je spřízněný s nezkrotným mořem, solnými doly a divokými lesy. Nedovedu si ho představit nikde poblíž Kantiklovy kaple plné vyrovnaných řad lavic a bíle vymalovaných zdí.

Therionův oltář je na skalní římse v zadní části jeskyně, je pokrytý sametem a ozdobený železnými svícny, mořskou trávou, naplaveným dřevem a mušlemi.

Henry si apaticky potáhne z cigarety. „V dole už nic není, Lark.“

Zarazím se na místě, ale on pokračuje dál do jeskyně. Sleduju jeho vzdalující se záda neschopná najít slova. Zasadí svíčku do jednoho ze svíců a zpoza vroubkované mušle vytáhne placatku s chtonickým likérem, pálenkou z louhovaných bylin.

Důl plný ložisek černé soli patří naší rodině tak dlouho, že to tak možná bylo vždycky. Rok za rokem těžíme pod zemí sůl a pak ji posíláme do vzdálených měst. Především do Astery, ale taky na sever do Gruochu a přes moře do Trieste, kde z ní v elektrárnách vyrábějí energii. Sůl pohání všechno – od gramofonů po lampy osvětlující vlak, jímž jsem přijela.

Naposledy jsem v dole byla noc před tím, než jsem nastoupila na Marchmain. Nezdálo se, že by něco bylo špatně, a v žádném z dopisů, který mi bratři během čtyř let poslali, o tom nepadla ani zmínka. Psali je společně,

každý vlastním inkoustem. Červeně a modře vyprávěli nevinné historky o tom, co se jim během dne stalo. O nové knize, kterou Henry přečetl. O skladbě, kterou se Oberon naučil na klavír. Ale nic o prázdném dolu, nic o dluhu Felimathům.

„Jak dlouho to víte?“ zeptám se, našťvaná, že se mi chvěje hlas. Cítím horkost pod řasami, mám slzy na krajíčku.

Henry si lokne temně modrého likéru. „Nejdřív jsme mysleli, že se jen málo vytěžilo, stejně jako když rodiče odjeli na sever. Jenže každý rok bylo soli méně. Ze začátku jsme zvládali splácet, ale měli jsme sotva na zaplacení horníků.“

Podá placatku Oberonovi, ten přejde jeskyni a vezme si ji od něj. Napije se a otře si ústa rukou, čímž si po tváři rozmaže inkoustovou šmouhu. „Loni jsme už ani horníky nepotřebovali. Důl je prázdný, nic v něm nezbylo.“

Se rty obarvenými na černo Oberon nabídne placatku i mně. Pomalu dojdou k bratrům u oltáře, protože mě k zemi jako olovené závaží stahuje zrada. „Proč jste mi to neřekli? Hned bych přijela, kdybych to věděla.“

Přestože jsme sourozenci, nikdy jsme si nebyli úplně rovni, protože Henry s Oberonem mě prakticky vychovali. Nikdy bych však nečekala, že přede mnou budou tajit něco tak důležitého, tak závažného.

Oberon mi vtiskne placatku do ruky. „Vykašlat se na vzdělání by ničemu nepomohlo.“

Zvednu ji k ústům a napiju se. Chthonický likér chutná po bylinkách, chutná jako oltář, na němž ležívá. Až do této chvíle jsem kromě jeho pálení na jazyku vždy cítila i úlevu a pocit, že jsem zase doma. Dnes mi však do spánků vysílá jen osten bolesti.

„Mohli jste na splacení dluhu použít peníze ze školného.“

Na Marchmainu jsem získala stipendium, přesto bratři museli zaplatit vysokou zálohu, aby mi na škole zajistili místo. Vzpomínám si na šek, který Henry podepsal svým zakrouceným písmem, vložil do obálky a tu

pečlivě schoval do vnitřní kapsy mého kabátu, abych ji neztratila. Teď Henry zavrtí hlavou. „Ty peníze byly na tvoji školu, Lark. A i kdybychom je dostali zpátky, nestačilo by to.“

„Co tím myslíš?“

„Alastair chce ten dluh zpátky hned, dokonce i s úroky.“

Bezmocně se na něj podívám. Možná že když chvíli počkám, jeho slova se přeskupí a získají jiný význam, ale ať se snažím jakkoli, neuniknu holé pravdě: Alastairovi nestačilo, že ublížil mně, teď chce zničit celou moji rodinu.

Vypočítavost a krutost – celý Alastair. Jak horlivě zaplnil místo, které tu zbylo po jeho otci. A co hůř, tohle je osobní. Stejně tak brutálně jako tenkrát zničil naše přátelství, se teď nemilosrdně hlásí o dluh.

„Cokoli,“ zašeptám, protože slovům se nechce z mých úst, „cokoli, jen ne tohle. Od kohokoli, jen ne od něj.“

Začnou se mi třást ruce. Oberon si ode mě vezme placatku, zavře ji a schová zpátky na oltář. „To bude dobré, Lark,“ konejší mě, „postaráme se o to.“

„Jak, když je důl prázdný?“

Zaváhá a podívá se na Henryho, jako by od něj čerpal sílu.

„Prodáme pozemky. I když je důl mimo provoz, pozemky a dům vynesou dost na splacení dluhu.“

„Ne,“ řeknu příškrčeně, „to nejde.“

„Už jsme se rozhodli. Zbyde nám dost na pronájem menšího bytu někde blíž k městu. Aspoň budeme blíž k tobě, až budeš na univerzitě. Víš, že jsme slíbili, že se o tebe postaráme. Dodržíme to, nemusíš se bát.“

Myslela jsem, že po událostech na Marchmainu už mě nic nepřekvapí, že jsem vůči všemu otupěla. Jenže tohle nečekané zjištění zabolí, jako bych dostala pohlavek – zvoní mi v uších a dech se mi zadržává. Chytnu si obvázanou ruku, stisknu prsty. „Takže necháme Felimathovi, ať vám – nám – vezmou úplně všechno jen proto, že nechcete, abych si *dělala starosti*?“

„Jsme rozhodnutí,“ zopakuje Henry důrazně a provrtá mě ocelově pevným pohledem. „Po tobě, Lark, chceme, abys dodělala školu. Tento měsíc se

mělo rozhodnout o tvůj přihlášce na tu kurátorskou pozici, navíc máš dělat závěrečné zkoušky. Takže mi konečně řekni, proč nejsi na Marchmainu?“

Otočím se, abych unikla jeho pátravému pohledu, a místo toho se zaměřím na oltář. Plamen svíčky tančí a třepetá se jako můra. Jeho světlo vidím náhle rozmazaně, jak mi do očí stoupají slzy. „Vyloučili mě.“

Spolknu vzlyk a klopýtám k oltáři. Položím dlaň na jednu z mušlí a palcem přejedu po jejím vroubkovaném okraji. Oberon mi jemně položí ruku na rameno. „Proč?“

Pomyslím na oči bez špetky lásky a rozbité sklo. Na to, jak mi moje tělo přišlo prázdné, s kostmi dutými jako má pták, když mi došlo, co jsem způsobila. Hanbou mě polije horko, hlas mám slabý: „Porušila jsem pravidla.“

„Jaká pravidla?“

Slzy se mi rozutečou po tvářích, takže prudce zavrtím hlavou. Stisknu mušli pevněji a začnu odříkávat slova modlitby návratu domů: „Therione, vládci moří, lesa a soli, vrátila jsem se na tvou půdu a žádám tě o ochranu.“

Stisknu rty, cítím na nich zbytky likéru. Teď, když jsem začala, bych měla říct všechno, vyzpovídat se ze svých prohřešků jak bratrům, tak i svému bohovi. Slova se mi však zadrhnou v hrdle a já nemůžu mluvit. Zvládnu jen stát u oltáře s hlavou skloněnou, zatímco světlo svíčky se mi zlatě leskne na řasách mokrých od slz. Když z našeho skomírajícího dolu vytěžili poslední hrudky soli, byla jsem na míle daleko, horlivě pracovala na eseji pro postgraduální kurátorský program a představovala si svou zárnou budoucnost plnou Caedmonových nejlepších děl.

Zatímco jsem snila a následně si ničila veškeré šance toho snu dosáhnout, bratři se museli vzdát téměř všeho. A teď si Alastair přišel pro to málo, co ještě zbylo.

Najednou mi přijde, jako by se z jeskyně vytratil všechen vzduch, zbyl jen černý kouř svíčky a těžké výpary likéru. Nechám oltář za sebou a vyběhnu z jeskyně ven na pláž. Zakloním hlavu, zoufale nasaju vzduch a setru si slzy rukávem kabátu.

Příliv mezitím vystoupal výš, do nohou mi narazí vlna. Nebe pokrývají těžké mraky, v dálce nad mořem se zableskne. Ve vzduchu je cítit napětí, příslib bouřky.

Když Henry s Oberonem vyjdou z jeskyně, vracíme se společně po cestě k domu zbarvenému do tlumených odstínů přicházející noci. Bílé vápenné zdi jsou teď světle fialové jako květy vistárie na altánu.

„Nechci, abyste prodali dům,“ zamumlám, když se všichni zastavíme přede dveřmi do kuchyně.

Henry se ošije a stočí pohled zpět ke svatyni zahalené ve stínech na úpatí útesů. Naposledy si potáhne z cigarety, než uhasí nedopalek v popelníku vedle dveří. „Už je to rozhodnuté, Lark.“

Vezme mě jemně kolem ramen. Oberon mě chytne za ruku. Když mi prsty přejede po zápěstí, ucítí obvazy. Zamračí se a vyhrne mi rukáv. „Jsi zraněná. Co se stalo?“

Otevřu pus, ale slova stále nepřicházejí. Přesto když zavřu oči, vidím to všechno jasně jako živý sen. Marchmainův skleník, skleněné stěny třpytící se v měsíčním svitu. Vlhký vzduch, křupání šterku pod nohama. A Damson Sinclairovou, dívku, která byla ve škole až do posledního ročníku moje nejlepší kamarádka.

Stojí přede mnou, zatímco žhnu vztekem. Vidím její krutý úšklebek a slyším lehkomyšlný smích. Mé vlastní ruce prudce strčí do skleněné stěny. Tříštění skla, střepy jako hvězdy a měsíc – najednou jasnější, když ho netlumí skleněná výplň rámu. Damson pláče, na tváři má mělkou ránu a z její ruky crčí krev.

Odtáhnou se od bratra a stáhnou rukáv zpátky. Řada stehů na předloktí mi pulzuje pod obvazy, bolavou ruku sevřou v pěst. „Spadla jsem na okno.“

Než může Oberon zareagovat, vejdu do domu. Seberu svou tašku tam, kde jsem ji nechala, a z parapetu vezmu další svíčku.

„Lark,“ zavolá na mě měkce Henry z chodby.

Přehodím si popruh tašky přes rameno a poraněnou ruku si přitisknu na hrudník.

„Úplně všechna,“ řeknu bratrům. „Ptal ses, jaká pravidla jsem porušila, že mě vyhodili. Porušila jsem úplně všechna.“

V horním patře je prázdná a tma. Na vrcholu schodiště zaváhám, čekám, jestli neuslyším zvuk kroků, ale bratři za mnou nejdou. Hodně se změnilo, ale pořád poznají, kdy chci být sama.

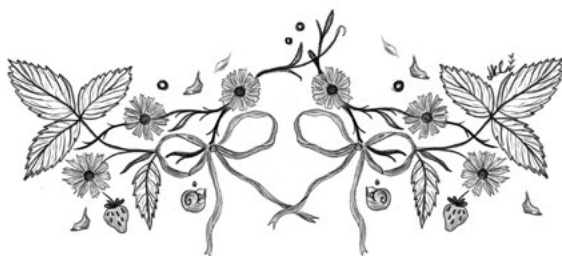
Můj pokoj je uprostřed chodby. Naposledy jsem v něm byla před čtyřmi lety, a i když čekám, že ho najdu stejně prázdný jako zbytek domu, všechno zůstalo na svém místě. Bratři nechali věci tak, jak byly, časovou schránku mého čtrnáctiletého já. Světlé šaty, které jsem nosívala, umělecké časopisy koupené ve stánku v knihovně, bíle natřená komoda a na ní vyskládané staré lahvičky od parfémů.

Shodím tašku na zem vedle postele. Kapsa se otevře a na zem se vyvalí změť papírů a knih. Ta vrchní – sbírka Caedmonových starých skic v pevné vazbě – se otevře na stránce s věnováním.

Všechno nejlepší ke třináctým narozeninám, Lacrimoso. S láskou, Alastair
Popadnu ji, zaklapnu a vrhnu se na postel.

Eline, pletený králíček – moje nejoblíbenější hračka z dětství –, vykukuje zpod polštáře. Přitisknu si ji k obličejí, jako když jsem byla malá. Palcem přejedu po ohmataných uších, pak zabořím hlavu do matrace a zakřičím tak, aby postel utlumila můj řev.

Bouře už z moře dorazila na pevninu. Těžké kapky mi bubnují do okna a já jsem vděčná za hluk, do něž můžu schovat své zoufalství.

Tehdy

Když ho poprvé viděla samotného, bylo to na pláži, na začátku jara. Den pomalu přecházel do večera a obloha byla jako šedé peří. Alastair stál na břehu otočený k vodě, nohavice měl napůl vyhrnuté a vlny mu olizovaly chodidla. Pozoroval oceán pohledem, který se zdál až... hladový.

Celá ta scéna vypadala jako z Larčina oblíbeného obrazu, krajinky od Ottavia Caedmona, která se pyšnila výraznými barevnými tóny a patrnými tahy štětcem. Alastair s rozepnutým límcem a zcuchanými vlasy připomínal selkii, mýtickou mořskou bytost, která chřadne, když je příliš dlouho uvězněná na souši, a pokud neuvidí na moře, je odsouzená k smrti.

Otočil se k ní a Lark zaváhala. Najednou ji přepadl stud, jemuž nerozuměla. „Vrátil ses,“ řekla, ale pak se kousla do tváře a nakonec se začala smát, protože bylo hloupé říkat něco tak očividného. Alastair byl pryč dva roky, odjel na jaře, krátce po Larčiných jedenáctých narozeninách.

Teď se zasmál. „Vidím, že jsi všímavá jako vždycky.“

Zvuk jeho smíchu zněl stejně, jak si ho pamatovala, což jí dodalo trochu odvahy. I tak však zamrzla na místě, když se k ní Alastair zády k moři přiblížil. Skrz mraky se probojoval sluneční paprsek a zlatě se odrazil na hladině. Jeho oči měly stejnou bouřkově šedou barvu jako večerní nebe.

Nikdy předtím spolu nebyli sami, přestože jejich domy stály tak blízko, že Lark ze svého okna viděla na sídlo Felimathů. Alastaira a jeho starší sestru Camille však potkávala ve vesnické škole, kde se z nich díky okolnostem stali kamarádi. Třída byla tak malá, že museli sedět v jedné lavici, a navíc byli sousedé, takže dávalo smysl, aby domů chodili společně.

Lark věděla, že sourozenci Felimathovi jsou jiní než ona. Žili ve velkém domě s vlastním jménem – Solná labuť – a jejich otec vlastnil všechnu okolní půdu, kromě té malé části pozemků, na které žila Lark se svými bratry. Do Solné labutě ji však nikdy nepozvali a Lark je nikdy nezvala k sobě domů.

Ale nic z toho jim nevadilo, když si pod lavicí posílali psaníčka a zavodili, kdo bude po cestě domů první u Arriscanského lesa. Byli trojice, a i když jejich přátelství existovalo jen v malém, uzavřeném prostoru, zůstávali propletení jako trojitý uzel.

Teprve o svých jedenáctých narozeninách si Lark uvědomila, že rozdíl mezi nimi se nedají překlenout psaníčky a hrami. Od Alastaira a Camille totiž dostala dárek zabalený v hedvábném papíru a převázaný růžovou sametovou stuhou. Uvnitř byl oslnivě nový sešit vázaný v kůži se stránkami v barvě čaje s mlékem. Zadní desky zdobilo zlatě vyražené logo výrobce.

Jednou, když ji bratři vzali do města, byla Lark v jeho obchodě – na výloze se leskl zlatý nápis, vnitřek byl elegantní jako muzeum. Pera byla zamčená ve vitrínách, řady sešitů vyskládané na policích z leštěného dřeva.

„Camille a já máme taky takový,“ řekl Alastair a vytáhl z kapsy podobný sešit.

„Já ten svůj teda všude netahám,“ škádlila ho Camille. Vzala z balíčku stuhu a začala ji Lark zaplétat do vlasů. Pak hloubavě pokračovala: „Víš, že tvoje vlasy mají barvu úplně jako med?“

Lark si přitiskla sešit k hrudi. Když seděla na dvoře mezi Alastairem a Camille, ve stínu velkého stromu cítila zvláštní radost plnou příslibů. Chutnaly sladce jako jahodový dort, který dostala k snídani od bratrů. Byla to jejich narozeninová tradice.

Spontánně držela sešit u srdce jako talisman. „Můžeme si do nich psát, když nebudeme spolu, a pak si je vyměníme a přečteme, až budou popsané.“

Alastair se na ni úkosem podíval. Žaludek jí poskočil, přemýšlela, jestli nepřekročila nějakou hranici. Jestli to, že chce jejich přátelství přenést i mimo školní dvůr a procházky po vrcholu útesů, není příliš, jestli to jejich vztah nepošpiní. Pak se však Alastair zasmál, což zmírnilo její starosti, ačkoli se stále zdál nervózní. „Nevěděl bych, co tam psát,“ řekl, začervenál se a honem pokračoval, „ale rád kreslím.“

Odpoledne, poté co se rozloučili u branky do lesů, se Lark svým dárkem pochlubila bratrům. Oberon byl tichý a vážný, Henry listoval sešitem, zamračený, jako by na stránkách četl nějakou neviditelnou nepříjemnou zprávu.

Nakonec si Lark popuzeně založila ruce v bok. „O co jde?“

„Nechci, aby sis od Felimathů cokoli brala,“ odvětil Henry.

„Nic jsem *nevzala*, byl to dárek. K narozeninám.“

V nose ji začalo šimrat, myslela, že se rozbřečí. Oberon vzal Henrymu sešit a vrátil jí ho. Objal ji kolem ramen.

„Je to pozorný dárek. Jenom je... hodně dospělý,“ povzdechl si, přitáhl si ji k sobě a dal jí pusu na temeno hlavy. „Už asi dospíváš.“

Henry se na ni omluvně usmál, ale když dorazila nahoru do svého pokoje, zaslechla ještě, jak zabručel směrem k Oberonovi: „Už tak Felimathům dlužíme dost.“

Přejela prsty po zlatém logu na zadních deskách sešitu. Věděla, že *dospělý* byl jen Oberonův taktní způsob, jak naznačit *drahý*. Věděla, že než jejich rodiče umřeli, půjčili si velký obnos peněz od otce Alastaira a Camille. Její bratři to Marcusi Felimathovi stále spláceli. Po každém výnosu z těžby vypsalí šek a poslali ho do Solné labutě.

Jenže dárek od Alastaira a Camille přece není to samé jako brát si peníze od jejich otce. Přesto se nedokázala zbavit nepříjemné myšlenky, že drahý sešit měl být možná připomínkou jejich dluhu.

I tak však začala postupně vyplňovat jeho nažloutlé stránky. Psala o víkendech, které trávila v zahradě a pomáhala sázet semínka. Přepisovala pasáže z knih vypůjčených z knihovny, vlepovala fotokopie svých oblíbených maleb. Nepříjemná myšlenka zůstala, ale potlačila ji až na dno žaludku. Zůstala tam pohřbená, obroušená časem jako kousek skla, který moře proměnilo v hladký oblázek.

Nakonec sešit nikdy celý nevyplnila. Když skončila škola a začaly letní prázdniny, polovina stran byla ještě nepopsaná. Alastair a Camille však odjeli s otcem přes moře do Trieste tak náhle, že se Lark ani nestačila rozloučit.

Z počátku v zápiscích pokračovala, ale nevrátili se, ani když se rok pomalu přiblížil ke konci. Marcus Felimath poslal bratrům telegram s adresou, kam mu měli posílat šeky se splátkou. Když Henry odesílal první platbu, Lark ho poprosila, aby poslal i dopis, který napsala Alastairovi a Camille. Ani jeden z nich však nikdy neodepsal.

Zápisník nakonec schovala a snažila se nemyslet na to, že její přátelé na ni možná zapomněli. Jenže teď byl Alastair zpátky, tak najednou a nečekaně, až se to zdálo nemožné.

Byl starší, vyšší a vlasy měl delší, splývaly mu ve vlnách až na límec košile. Lark se ho chtěla zeptat na tolik věcí – kde byl, proč jí nikdy nenapsal –, ale nedokázala se přimět ta slova vyslovit. Místo toho se rozhlédla po pláži. Zajímalo ji, jestli je poblíž i Camille, ale na pobřeží kromě ní a Alastaira nikdo nebyl.

Solná labuť nahoře na útesu byla uzavřená a utěsněná, prázdná stejně jako po celé léto. Lark Camillina nepřítomnost připomínala prázdné stránky zápisníku, který teď ležel zahrabaný v šuplíku v jejím pokoji.

Alastair si všiml, kam směřuje její pohled, a když si uvědomil, na co myslí, jeho výraz potemněl.

„Camille zůstala v Trieste. Chodí tam do internátní školy.“

„Aha,“ odvětila Lark. Aniž by to zamýšlela, už si začala představovat, jak budou vypadat následující dny: Opět budou sedět ve třech u jednoho stolu

v zadní části třídy, obědvat na dvoře ve stínu stromu a za brzkého jarního soumraku společně chodit ze školy domů.

„Vrátíš se do školy ve vesnici, když jsi teď zpátky doma?“

Alastair zavrtěl hlavou. „Otec mi našel soukromého učitele.“

Lark stiskla rty a dívala se do země. Polilo ji horko a cítila se hloupě. Jak mohla takhle doufat? Chytila se naděje stejně, jako stále ještě držela ve spánku svého pleteného králíčka s ošoupanými ušima. Když teď pomyslela na to, že Camille s Alastairem už nejsou oddělení jen od ní, ale i jeden od druhého, chtělo se jí brečet.

„A ty...?“ zeptal se Alastair a nejistě k ní popošel o krok blíž. „Jak ses měla?“

„Mám se dobře. Měla jsem se dobře.“ Lark spolkla knedlík v krku a přemýšlela, co by mohla říct, aby se vše vrátilo do starých kolejí. „Henry a Oberon se mnou minulý měsíc jeli vlakem do města. Vedle kanálu tam otevřeli nové knihkupectví. Vzpomněla jsem si na tebe.“

Alastair se mírně, váhavě pousmál. „Viděla jsi Caedmonovu nástěnnou malbu v galerii?“

Lark zavrtěla hlavou. Po těle se jí však navzdory všemu rozlilo hřejivé teplo – Alastair si stále pamatoval, kdo je její oblíbený malíř. „Ještě ji restaurují. Oberon slíbil, že tam příští rok můžeme vyrazit znovu. Do té doby budou mít moc práce s těžbou.“

Oba utichli. Lark znovu myslela na peníze, které její rodina dlužila Alastairovu otci, na šek, který Henry doručí do Solné labutě, až skončí těžební sezóna. Alastair si rukou prohrábl vlnité vlasy, jako by si chtěl urovnat pramínky rozfoukané větrem. „To znamená, že se blíží tvoje narozeniny.“

„Za měsíc,“ odpověděla, hřejivý pocit na těle zesílil. Byla ráda, že si to pamatoval. Pokud za tu dobu, co se neviděli, nezapomněl Alastair, možná na ni myslela i Camille. Možná by stále mohli být trojice, i když daleko od sebe.

Alastair byl chvíli ticho. Čelo se mu zvrásnilo a vypadal nervózně. „Něco pro tebe mám. Takový... předčasný dárek. Půjdeš se mnou do Solné labutě, abych ti ho mohl dát?“

Lark se krátce podívala směrem k domu, který jí proti tmavnoucímu nebi připadal velký a vzbuzoval v ní respekt. Prsty si nervózně pohrávala se sukni. Chtěla s ním jít, chtěla jít tak moc, až ji to vystrašilo, ale přesto ji pomyslení na to, že vstoupí do Solné labutě, připadalo jako dotknout se holou rukou obrazu v galerii.

Jako by vycítil její ostražitost, Alastair dodal: „Nikdo tam není. Otec je stále na služební cestě.“

Lark se zhluboka nadechla a přinutila se přestat si hrát se sukni. „Tak mě ved.“

Odešli z pláže a jeden za druhým vystoupali na vrchol útesu, jako by oba cítili, že kdyby šli vedle sebe, jen by upozornili na nepřítomnost Camille mezi nimi.

Okraje cesty byly zarostlé polními květinami, jejichž květy se s přicházející nocí zavíraly. Jak se přibližovali, Solná labuť byla stále větší a větší, a když došli až k tepané železné bráně, musela Lark odolat nutkání se štipnout. I s okny zabedněnými okenicemi a zavřenou bránou byl dům tak krásný, až jí připadalo, že nemůže být skutečný.

Brána byla omotaná stříbrným řetězem a zamčená visacím zámkem. Alastair se natáhl po mřížích, pak se ale zarazil a podíval se zpět na Lark. „Nemám klíč,“ řekl a pohledem ukázal k zámku.

Lark se už už chtěla zeptat, jak je možné, že Alastair nemá klíče od vlastního domu, ale když si všimla, jak je v rozpacích a že se mu po tvářích rozlévá červeň, otázku spolkla. Sledovala ho, jak s lehkostí, která napovídala, že to nedělá poprvé, vylezl na bránu. Pak si vyhrnula sukni a vylezla za ním. Oba na chvíli zůstali na horním okraji brány.

„Podívej, naše stopy jsou pořád vidět v písku,“ ukázala. Oba se podívali směrem k pláži. Shora z brány viděla Lark celé pobřeží až ke svému

domu s předními okny osvětlenými světlem lucerny. Bratři pravděpodobně chystali večeři.

Alastair se na ni usmál a seskočil dolů na zem. Následovala ho a pak zamířila k hlavnímu vchodu, ale on zavrtěl hlavou. Vypadal, že je mu zase trapně, přesto ukázal k živému plotu oddělujícímu přední zahradu od pozemků za domem. „Tudy.“

Lark šla za ním, protáhli se mezerou v plotě a pokračovali po úzké vyšlapané cestě k menšímu vchodu za garáží. Alastair vytáhl obyčejný klíč, odemkl dveře a ustoupil stranou, aby ji nechal projít dovnitř první. Ocitli se v obrovské kuchyni, chladné, tmavé a osvětlené jen zbloudilými pruhy světla, které se procpaly mezerami v okenicích.

Neubránila se rozpačitému smíchu. „To je vchod pro služebnictvo? Váš dům je jako z knížky.“

Alastair se zakabonil stejně popudlivě, jako když si ho dobírala Camille. Provedl ji kuchyní na úzké schodiště.

Zatímco stoupali do horního patra, pozorovala jeho bosé nohy – na patách mu zůstal písek a okolo kotníku měl jako náramek omotaný kus mořské trávy. Na schodech po něm zůstávaly stopy, pod Larčinými podrážkami křúpala zrnka písku.

„Nechtěla jsem si z tebe utahovat,“ řekla. „Máte to tu moc pěkné.“

„Vážně si to myslíš?“ Alastair se na ni podíval přes rameno. V tlumeném světle nedokázala rozeznat jeho výraz, ale zněl smutně.

Přikývla. Vyšli na vrchol schodiště, na které navazovala dlouhá chodba se zdmi pokrytými tapetami s plastickým vzorem v barvě mořské pěny. V prostorech mezi dveřmi visely tucty uměleckých děl v honosných rámech. Solná labuť byla jako zamčená šperkovnice, a přestože byla Lark pozvána dovnitř, měla pocit, jako by potají vstoupila někam, kde nemá co dělat. Jako by si ukradla kousek dezertu ještě před večeří.

Otočila se kolem dokola a ruce natahovala k malbám. „Je to tu jako v galerii.“

Alastair si odfrknul smíchy: „Bohužel tu máme jen obrazy mrtvých příbuzných.“

Přesto si obrazy závistivě prohlížela. Její rodina neměla kromě pár fotek jí, Henryho a Oberona žádné, dokonce nikdy neviděla ani fotky svých rodičů. Jednou se zeptala, proč žádné nemají, a Henry jí vypověděl, že když doručili telegram s černým pruhem oznamujícím smrt jejich rodičů, Oberon byl tak zdrcený žalem, že všechny fotografie i olejomalbu, která visela v horní chodbě, spálil. Když se teď dívala na všechny ty obrazy, uvažovala, jaké by asi bylo vidět na zdech nespočet generací vlastní rodiny, seřazené jako nekonečné články řetězu.

Alastair konečně otevřel jedny dveře a naznačil jí, aby vešla dovnitř. Místnost byla světlejší než zbytek domu, protože měla otevřené okenice. Roztažené závěsy odkrývaly moře hluboko pod okny. Byli tak vysoko, že všechno venku vypadalo neuvěřitelně malé. Pokoj působil jako na ubytovně: kovová postel, u zdi psací stůl a na policiče vyskládané knihy v měkké vazbě.

„To je tvůj pokoj?“ zeptala se Lark a nevěřícně se rozhlížela po místnosti. „Je tu tak uklizeno.“

Alastair, který mezitím prohledával knihovnu, se k ní otočil se zdviženým obočím. „Camille má v pokoji binec za nás za oba.“

Lark si zkusila představit Camillin pokoj. Myslela si, že by mohl být podobný tomu jejímu, s obrázky na zdech a sušenými květinami ve vázách, kamkoli se člověk podívá, její společník na ni však stále hleděl. Představila si ho ve svém pokoji mezi oblečením, které nesložila a neuklidila do skříně, s neustlanou postelí a nepořádkem na psacím stole. Sřetli se pohledem, do tváří jí stoupla horkost a začervenala se.

Tahle chvíle – spolu sami v jeho pokoji – se najednou zdála neskutečně intimní. Úzká postel s pruhovaným povlečením, sklenice tužek na psacím stole, vůně starého papíru ve vzduchu, stejně jako v její oblíbené části knihovny ve vesnici. Alastair se také začervenál. Rychle se otočil zpátky

k políčkám a soustředěně prohlížel hřbety, až našel velkou knihu v pevné vazbě schovanou za paperbacky. „Na,“ řekl a podal jí ji. „Všechno nejlepší k narozeninám.“

Lark si od něj roztřesenýma rukama knihu vzala. Na obálce byl výřez tužkou nakresleného náčrtku vyňatý z většího díla. Ještě než si přečetla název, poznala, kdo je jeho autorem. „To jsou Caedmonova díla?“

Prsty přejela po názvu: *Rané skici Ottavia Caedmona*. Téměř se jí podlomila kolena, o krok ustoupila, a než si uvědomila, co dělá, posadila se na Alastairovu postel. Neobratně se pokusila vstát, ale zarazil ji a posadil se vedle ní.

„Jsou to hlavně krajinky,“ vysvětlil, „ale jsou tam i nějaké náčrtky k *Soumraku bohů*.“

Lark listovala stránkami, otáčela je opatrně za rohy, jako by se měly rozpadnout pod jejím dotykem. Nemohla mluvit, všechna slova se vytratila v údivu nad knihou. Alastair jí věnoval kousek světa, který před ní byl až dosud skrytý a o kterém nikdy neočekávala, že ho uvidí.

Když konečně vzhlédla, pozoroval ji s ustaraným, zamračeným pohledem: „Je to... Líbí se ti?“

Zasmála se. „Alastaire, je úžasná. Děkuju.“

Taky se zasmál, přidušeně, jako by do té doby zadržoval dech. Uvelebil se vedle ní a Lark stočila pozornost zpět ke knize. Některé obrázky znala – viděla hotové malby v uměleckých časopisech půjčených z knihovny –, ale mnohem víc jich pro ni bylo úplně nových. Když se dostala k části se skicami k nástěnné malbě chthonických bohů, hlasitě zalapala po dechu.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl Alastair, došel ke stolu a vzal ze sklenice tužku. „Půjč mi to, napíšu ti věnování, jinak to není pořádný dárek.“

Podala mu knihu a zeptal se. „Víš, že byl Veršan? Ateliér měl ve městě, ale narodil se tady.“

Alastair napsal něco na vnitřní stranu desek, pak knihu zavřel a položil ji Lark zpátky do klína. Tesklivě se zahleděl z okna. „Občas si myslím, že

vždycky budu ve Verse, ať už budu kdekoli. Přijde mi, jako bych měl moře v krvi. Když jsem byl pryč, nemohl jsem pořádně dýchat, dokud jsem se nevrátil sem na pláž.“

Lark se pro sebe jemně usmála, myslela na chvíli, kdy spatřila Alastaira na pobřeží, s větrem ve vlasech a vlnami u nohou. Zalistovala knihou, až znovu našla skici *Soumraku bohů*, slavné fresky, kterou chtěla, ale nemohla vidět v galerii. Teprve když si doprohlédla náčrtky, došlo jí, že zatímco Alastair mluvil o návratu domů, nepadla ani zmínka o Solné labuti.

„Chyběls mi,“ řekla hlasem sotva slyšitelnějším než šepot.

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Zavřela knihu a přitiskla si ji na hrud s pohledem upřeným do klína. Slunce už bylo téměř za obzorem a do místnosti pronikalo šedavé světlo, v jehož obrysech se všechno jevílo měkčí a neostřejší. Jako by se potkali ve snu.

Alastair mezi ně položil ruku. „Lacrimoso... to, že se nevrátím do školy, neznamená, že už nemůžeme být kamarádi.“

Lark se k němu natáhla. Třesoucími prsty se dotkla hřbetu jeho ruky a po zádech jí přeběhl mráz. Navzdory chladu v místnosti měl dlaně teplé.

Bylo to poprvé, co se ho kdy dotkla.

„Chtěla bych, abychom zůstali kamarádi,“ řekla, a ta slova jí v tu chvíli připadala jako slavnostní slib.

KAPITOLA TŘETÍ

Ted'

Čas plyne pomalu, jako když se otevírají květy. Jsem vyčerpaná, a přesto nedokážu usnout. Ležím na posteli s Eline pevně přitisknutou k hrudi. Bouře venku pomalu utichá, mraky se trhají a na nebi se znovu objevuje měsíc. Dům se s každou kapkou, která stéká po jeho zdech a sbíhá se do drobných stružek, chvěje a znovu usazuje.

Otočím se na záda. Kniha, kterou jsem dostala od Alastaira k třináctým narozeninám, zůstala i přes všechny ty roky v mé posteli a její roh se mi bolestivě zarývá do žeber. Vzpomenu si na naše ruce, jak se tehdy nesměle přibližovaly, na náš první dotek. A na slib, že vždycky zůstaneme přáteli.

S povzdechem, v němž je víc znechucení než smutku, vstanu, dojdou ke komodě a knihu zahrabu do horní zásuvky – pod klubko stuh do vlasů a vyschlých rtének.

Pohledem zavadím o zrcadlo. Rozcuchané vlasy, pomačkaná halenka, rty tmavé od chtonického likéru. Vypadám jako přízrak z hlubin oceánu.

Sáhnou po sponce a pokusím se sepnout si vlasy dozadu. V noci je tu ticho – jiné než na Marchmainské akademii. Tam se i v noci nesl z dálky ruch města, občas přerušovaný zvoněním z Kantiklových kaplí.

Teď slyším jen vlny, jak narážejí na útesy pod námi. A pak jiný zvuk. Kroky na chodbě. Šramot na schodech. Tiché klapnutí dveří. Tlumené hlasy venku.

Přistoupím k oknu. Po stezce poseté květy, kterou jsme se vraceli ze svatyně, jdou dvě postavy. Minou altán zarostlý vistárií, a než zmizí z dohledu, u nohou se jim míhá světlo svítlny. Moji bratři procházejí podél vlnolamu, sestupují po schodech k pláži a míří k moři.

Otevřu okno. Do pokoje pronikne chladný noční vzduch, který mě pohladí po tvářích, zatímco se dívám do teď už prázdné zahrady. Naslouchám. V šumu oceánu a doznívajícím dešti se snažím zachytit cokoli dalšího. Proč se vyplížili ven do tmy?

Nechám zhasnuto, jen za měsíčního světla sejdu potichu dolů a projdu kuchyní až do zahrady. Od vlnolamu zahlédnu mihotavé světlo u vchodu do svatyně. Vždyť jsme odtamtud teprve před chvílí odešli.

V půli cesty si uvědomím, že jsem bosa. Chodidla v punčochách se mi na pláži boří do písku. Vykasám si sukni a spěchám k jeskyni, protože příliv mě tlačí blíž a blíž ke skalám.

Opatrně našlapuju po úzkém pásu suchého písku nedotčeném mořskými vlnami. Vchod do svatyně je tichý a prázdný. Svíčka, kterou jsme nechali na Therionově oltáři, dávno dohořela. Vše je přesně tak, jak jsme to tu opustili – samet, mušle i stříbřitý svit měsíce.

Pak si za oltářem, téměř u zadní stěny jeskyně, všimnu jemné záře. Pomalu se sunu blíž a srdce mi buší. Zvědavost, která mě sem přivedla, sílí – a s ní i tichý neklid. Dotknu se stěny jeskyně. Je hladká a chladná jako hadí kůže. Zdá se, že tvoří souvislý oblouk, ale prsty nahmatám úzký otvor. Mezeru ve skále, která se rozšiřuje v tajnou chodbu.

Line se z ní kouř a hlasy. Hlasy mých bratrů.

Když vstoupím, měsíční svit se vytratí. Vůně ohně zesílí, připomíná mi vatry, které zapalujeme o letních slavnostech na počest Theriona. Dlaně se mi potí a strach se kolem mě obtáčí jako jedovatá stuha.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zaslíbená temnotě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.